

μόνη μου και να μην έχω ανάγκη κανένα! Ξυλλογιζέτο, σκουπίζουσα τα δάκρυά της.

— Η γιαγιά γίνεται όλο και σκληρότερα προς εμάς, είπε δια νευμάτων εις την Έσθέρ. Δεν είμπορώ πλέον να υποφέρω... Μ' ένοχάτε;

— Ναι, ναι, έγραψαν άμέσως η κυρία Φάγγ. Άλλα η γιαγιά σας υποφέρει, μη το λησμονήτε. Και σετς, εις την θέσιν της, δεν θα ήσθε περισσότερο καλή. Ξεράντε έως τώρα γενναίως στρατιωτής, και δεν θα λιποτακθήσετε μέχρι τέλους, είμαι βεβαία.

Η νύξ εκείνη ήτο από τας χειροτέρας. Εις τας τρεις, η κυρία Χώβ, έξυπνίσασα την έγγονήν της δι' έκτην φοράν, την διάταξε νάναψη όλα τα κηρία των κηροστατών της. Το κοράσιον άπορούσε προς τί αυτή η φωταΐα, όταν η άσθενής τή είπε να της φέρη εις το κρεβάτι μικρόν κιβώτιον, περιέχον τον θησαυρόν της, πολύτιμα κοσμήματα, χρήματα, μετοχάς κτλ. Μετά τούτο, έπρεπε να της βάλη τα γυαλιά εις την μύτην της και να την βοηθήση να μετρήση τα πλούτη της. Αυτό, εις τας τρεις το πρωί, ήτο πολύ κουραστικόν.

Η Αιμιλία ήναγκάζετο να τσιμπά το χέρι της από καιρού εις καιρόν, δια να μη την πέρνη ο ύπνος... Έπιτέλους, το μέτρημα έτελείωσε.

— Βάλε τας μετοχάς στο κουτί, δεξιά.

— Τας έβαλα.

— Καλά. Τώρα τα χαρτονομίσματα άριστερά το χρυσάφι στο μικρό χάρτιν κουτάκι. Μη χάσης τίποτε, πρόσεξε.

Τα κοσμήματα εινε όλα στες θήκες των;

— Ναι, γιαγιά.

— Δός μου ένα χρυσό εικοσόφραγκο...

Κλείσε το κουτί και βάλε το στη θέσι του.

— Δεν θέλετε τίποτε άλλο, γιαγιά;

— Κάμε πρώτα αυτό που σου λέγω.

Άλλά, άφού ετοποθετήθη το κιβώτιον, η άσθενής έμεινε άκίνητη, με τους όφθαλμούς κλειστούς.

— Κοιμήθηκε! Ξυλλογιζέτο η Αιμιλία. Τί εύτυχία! Είμπορώ να γυρίσω στο κρεβάτι μου.

— Αιμιλία, δεν άκούς;

— Έδώ είμαι, γιαγιά.

— Δεκαπέντε ήμερες είμαι τώρα άρρωστη. Σ' έκαμα τόσο καιρό ναπουσιάσης από το σχολειόν, κ' έννοώ πόσον σου κοστίζει αυτό το πράγμα.

— Ω, γιαγιά! άνέκραξεν η Αιμιλία, έκπληκτος και συγκινημένη δια την άπρόοπτον αυτήν καλωσύνην. Μην ανησυχήτε δι' εμάς, δεν θέλω άλλο τίποτε, παρά να σας περιποιούμαι όπως πρέπει.

— Ο ίατρος εινε πολύ εύχαριστημένος από σε, υπέλαβεν η κυρία Χώβ, μου έλεγεν ότι είσαι λαμπρά νοσοκόμος.

Δια να σε άνταμείψω λοιπόν κ' εγώ,

θα σου κάμω τώρα ένα ώρατον δώρον. Η Αιμιλία κατεξπλάγη ποτέ η μάμμη δεν της είχαν χαρίση το παραμικρόν.

— Πάρε, εινε δικό σου, πρόσέθεσεν, αφήουσα να πέση εις τας χείρας της Αιμιλίας, όχι χωρίς κάποιαν λύπην, το χρυσούν νόμισμα, το όποιον έκράτει. Σε προειδοποιώ όμως ότι θα σου το πάρω πίσω, αν δεν εξακολουθήσης έτσι καλά, όσον άρχισες.

— Θα εξακολουθήσω, να είσθε ήσύχη, εψιθύρισεν η Αιμιλία, άλλα όχι γι' αυτό...

Η κυρία Χώβ είχε να προσθήση και άλλους όρους:

— Θα μου υποσχεθής, ότι δεν θα έξοδοεύσης όλ' αυτά τα χρήματα άνωφελώς. Είκοσι φράγκα εινε κάτι τί, δεν έννοώ να πάη τόσοσ παράς εις άνθη και εις κορδέλες!

— Α, όχι, γιαγιά. Είνε ακριβώς όσα χρεωστώ της μίς Λαίχτημπόντι δια την τριμηνιαν, και θα της τα στείλω αύριο. Σας εύχαριστώ πολύ, πολύ. Θα είμαι τόσοσ εύτυχής να συλλογιζώμαι ότι δεν χρεωστώ πλέον τίποτε!

— Αιμιλία;

— Γιαγιά;

— Δεν θα κάμης άσχημα να το πής του ίατρού, για να ιδή ότι ξεύρω να νταμείβω τας ύπηρεσίας που μου κάμνουν!

«Κρίμα να μου πη τέτοιο λόγο η γιαγιά, έξυλλογίσθη η Αιμιλία. Τε-λοςπάντων, πρέπει να πέρνομε τους άνθρώπους όπως εινε, και να τους εύγνωμονούμεν δια τας καλας διαθέσεις που είμπορεί να έχουν, άδιάφορον αν μας λέγουν και τίποτε άπρεπές η προσβλητικόν.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΧΩΒ

— Λοιπόν, πώς εινε σήμερα η άρρωσθή μας; ήρώτησεν ο ίατρος Πρεσκόπιτην Αιμιλιαν, την επάυριον της άξιωμανημονεύτου εκείνης νυκτός. Την είδατε καθόλου σήμερα; Στοιχηματίζω όχι, θα επροτιμήσατε τον γλυκόν ύπνον της αύγής... ε;

Η Αιμιλία ήρχισε να γελά... Έγνώριζε πλέον τον ίατρον, και δεν της έκαμαν εντύπωσιν τα μαλωμάτα του, κατά το μάλλον ή ήττον εύσχημα. Τοιούτος ο χαρακτήρ του. Άλλως τε η μάμμη δεν της είχαν είπη, ότι ο ίατρος την θεώρει ως λαμπράν νοσοκόμον;

— Έτσι μου άπεκρίνεσαι; υπέλαβε, τραδών φιλικώς το αυτί της Αιμιλίας. Να γελάτε όταν δεν είμαι παρών, δεσποινίς!

— Με συγχωρείτε, άνέκραξεν η Αιμιλία κατακκόνην, νομίζω ότι η γιαγιά εινε καλλίτερα, γιατί σήμερα το πρωί ή-

ταν έκτάκτως παράξενη, και η Κ^α Χάκκετ λέγει ότι αυτό εινε καλό σημάδι.

— Μπα; αλήθεια... Και εινε συχνά «έκτάκτως παράξενη»;

— Όχι, γιατρέ, εινε μάλιστα στιγμή, που γίνεται τόσοσ καλή, ώστε δεν την γνωρίζω...

— Σου φαίνεται κάποτε... έτσι σαν να της έρχεται παραλογισμός, σαν να μην είξεύρη τί κάμνει;

— Δεν επρόσεξα ποτέ... άλλα πιθανόν. Α, ναι, άπόψε κάτι τέτοιο θα έπαθε βεβαία, γιατί με έβαλε να της άνάψω όλα τα κηρία, και έμέτρησε τα λεπτά της και τους τίτλους της... Άμμή το εικοσόφραγκον που μου έδωκε;...

— Ω, βεβαίωτα δεν τα είχε σωστά εκείνη την ώρα!

— Αν σου έχάρισε τίποτε, έκαμε το χρέος της, ειπεν ο ίατρος τρίτων τας χείρας και παρατηρών κρυφώς το έκφραστικόν πρόσωπον του κορασίου.

— Τί κρημα! άνέκραξεν άφελώς η Αιμιλία.

— Γιατί; τί εινε πάλι;

— Συλλογιζώμαι, ότι δεν είμπορώ να κρατήσω αυτά λεπτά, αν η γιαγιά δεν εινε πιά στα σωστά της.

— Δεν εινε έτσι, παιδί μου, άπλοως παροξυσμός πυρετού, που θα περάση γρήγορα, τίποτε περισσότερο.

— Άδιάφορον, θα ήτο πολυ άσχημον δι' εμάς να επωφεληθώ από την κατάστασιν της, και να δεχθώ πράγμα, το όποιον δεν θα μου έδιδε βέβαια αν ήταν καλά, αν είχε σώας τας φρένας.

— Χρ! έκαμεν ο ίατρος, λαμβάνων μίαν πρέζαν ταμνάκου η γνώμη μου εινε ότι η γιαγιά σου φέρεται καλλίτερα όταν έχη παροξυσμόν πυρετού, παρα όταν εινε καλά εις την ύγεια της... Στη θέσι σου, δεν είξεύρω μήπως εγώ θα έκρατούσα όλα όσα θα μου έδιδε.

[Έπειτα συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΑΝΗ [Κατά το άγγλικόν της Σοφίας Μάυ]

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

17

Το άνάπαλιν

Λοιπόν, η μέθοδός μου εινε άπλουστάτη: Έκατάπτε κανένα παιδάκι το καλαμάρι; δόστε του στυπόχαρτον. Έκατάπτε άχίστρι; δόστε του ένα ψάρι. Έκατάπτε σπαθί; δόστε του το θηκάρι. Έκατάπτε σίδηρον; δόστε του μαγνήτην. Έκατάπτε λύχνον άναμμένον; δόστε του το στυστήρι (το στυστήρι εινε ο νυκτικός σκούφος του λύχνου, τον όποιον όμως φορεί την ήμεραν.)

Και τα λοιπά, και τα λοιπά. Σείς πλέον, σύμφωνα με τα άνωτέρω, είμ-

πορείτε να καταστρώσετε πλήρη τον κατάλογον των άντιδότην.

Άλλά προσοχή! Εις την μέθοδόν μου δεν ισχύει το λεγόμενον ά να παλιν. Παράδειγματος χάριν: αν ένα παιδάκι έκατάπτε το στυστήρι του λύχνου, θα ήτο επικίνδυνον και περιττόν να το άναγκάσετε να καταπιή κ' ένα λύχνον άναμμένον.

Έν τοιαύτη περιπτώσει, — και εινε η μόνη, — όφείλετε να προσκαλέσετε τον ίατρον.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΜΙΚΡΑ ΠΑΤΡΙΣ

Άγαπητοί μου,

ΕΙΣ ΤΗΝ 'ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΝ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ, ΕΙΔΑ ΤΗΝ ΕΞΗΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΕΓΙ-

στέα: «Αυτό εινε ζήτημα βεβαίως, πατρις εινε εκεί όπου γεννάται κανείς, όμως, είμπορεί να ξευγεν από μικρός και ουτε να την είδεν ουτε να την ξεύρη, και ναγαπά περισσότερο, — χωρίς να εινε άξιοκατάκριτος, — το μέρος όπου έζησε και άνετράφη. Τότε το μέρος αυτό ονομάζεται θετή πατρις, και δια πολλούς εινε προσφιλέστερον και από την γνησίαν πατρίδα.»

Η άπάντησις αυτή μου έκίνησε την περιέργειαν, κ' έζήτησα να ιδω την έπιστολήν του Μεγιστέως. Την άνεγνυσα. Έρωτά πραγματικώς την Διάπλασιν δια το ζήτημα: ποία εινε η πατρις ενός ανθρώπου, εκεί όπου έγεννήθη, η εκεί όπου ζή; — και, παραδεχόμενος το πρώτον, καταλήγει με την φράσιν: «Διατί λοιπόν ο φίλος μας * * * γράφει ότι πατρις του εινε αι Άθήναι, άφού έγεννήθη εις το τ ά δε χωριό;»

Ίδου μία έρώτησις, εις την όποίαν η Διάπλασις άπήνησε με την συνήθη της μετριόπαθειαν κ' εύγένειαν, — άφού ήτο όλωςδιόλου προσωπική, — περιορισθείσα εις το γενικόν μέρος του ζήτηματος, και προσπαθήσασα να δικαιολογήση έμμέσως τον άγνωστον φίλον. Άλλως τε, δεν ήτο βεβαία αν επρόκειτο τώντι περισκοπίμου περιφρονήσεως της μικράς πατρίδος — του χωριού, — η αν πραγματικώς και ειλικρινώς ο άγνωστος φίλος μας άγαπά περισσότερο από την γενέ-

θλιόν γην τας Άθήνας, όπου πιθανόν να έζησεν από μικρός και νάνετράφη Κ' εγώ δεν είμαι βεβαίος, κ' εγώ επίσης δεν ήξεύρω τίποτε περι αυτό. Έπειδή όμως τοιαύτα κρούσματα περιφρονήσεως — άνεξοκλήτως του φίλου μας, — δεν εινε σπάνια, έκρινα καλόν να έπιστήσω την προσοχήν σας επί του ζητήματος, και να σας δείξω πόσον γελοία και παράλογος και άξιοκατάκριτος εινε αυτή η περιφρονήσις προς την πατρίδα, όταν τύχη άσημος και μικρά.

Έγνώρισα τοιούτους περιφρονητάς. Έντρέπονται να λέγουν ότι καταγόμται από έν άγνωστον χωριόν, από μίαν άσημον πόλιν, από έν μέρος άπολιτιστον τάχα, και προβάλλουν ως πατρίδα μίαν πρωτεύουσαν, μίαν μεγαλόπολιν. Έγνώρισα και άλλους άκόμη χειροτέρους: Αυτοί έντρέπονται γά λέγουν ότι πατρις των εινε η μικρά Έλλάς, και όταν εύρίσκονται εις το Έξωτερικόν, και όταν είμπορούν, εύχαρίστως περνούν ως Γάλλοι, ως Ίταλοι η ως Άγγλοι... Άλλοι πάλιν, νομίζοντες ότι η ιδιαιτέρα πατρις των, — είτε μικρά είτε και μεγάλη, — έχει μετρίαν φήμην, δεν φημίζεται τόσοσ πολυ ως εύκνδρος, την άποκρύπτουν, την άποσιωπούν, και όταν εύρεθούν εις την ανάγκην να την όμολογήσουν, το κάμνουν μ' έρύθημα και με συστολήν!

Όλοι αυτοί, άγαπητοί μου, εινε παράλογοι και γελοιοί. Αν εινε τιμή να λέγεται κανείς Έλλην, — αυτό πλέον ποίος το άρνείται; — άλλ' εινε επίσης τιμή να έγεννήθη εις οιανδήποτε γωνίαν της Έλλάδος. Η πατρις μας εινε μία. Και το άσημότερον χωριό, εινε Έλλάς όσον εινε και αι Άθήναι. Ουτε εινε δυνατόν να γενώνται όλοι εις πρωτεύουσα και εις μεγαλόπολεις! Ναι, και η πατρις βέβαια τιμά το τέκνον της, άλλα πολυ περισσότερο το καλόν τέκνον τιμά την πατρίδα του. Είνε άδοξος ο τόπος σου; Δοξάτου σύ δια να τον δοξάσης. Έχει φήμην μετρίαν ο τόπος σου; Έσο σύ καλός, κάμνε το καθήκόν σου, και θα τον τιμήσης. Περιφρονείς ποτέ τους γονείς σου, αν εινε άσημοι και πτωχοί; Όχι, βέβαια, διότι τους αγαπάς, και όταν σύ πλουτίσης και άναδειχθής, η λάμψις σου θα φωτίση και τους γονείς σου. Και σύ θα καυχώσαι δι' αυτούς, — διότι τους αγαπάς, — όπως εκείνοι θα καυχώνται δια σε. Το ίδιον και την πατρίδα σου. Άγάπα την οιαδήποτε και αν εινε. Πρόφερε με λάτρειαν και με ύπερηφάνειαν το όνομά της, και έχη την ως καύχημα, και τρέφε την ιδεάν ότι εινε η καλλίτερα πατρις από όλας. Ουτω θα κάμνης και τους άλλους να την σέβωγχι. Αν σύ προσέρρης τόνομά της μ' έρύθημα και με συστολήν, οι άλλοι δεν θα έχουν το δικαίωμα

να το προφέρουν με εύρωειαν και περιφρονησιν, — και να σε οίκτερουν;

Υπάρχει μία άσημος κομώπολις, μία μικρά γωνία της δυτικής Πελοπονήσου, η όποία όνομάζεται Φιλιατρά. Αυτήν την γωνίαν την λατρεύω περισσότερο από τας κλεινάς Άθήνας. Είνε η κοιτίς των προγόνων μου! Από εκεί οι πάπποι μου μετηνάστευσαν εις την άπέναντι Ζάκυνθον τον προπαρελθόντα αιώνα. Εγώ έγεννήθηκα εις την Κωνσταντινούπολιν, εις το Φανάρι, από μητέρα βυζαντιδα. Ημπορούσα λοιπόν να καυχώμαι και να ποζάρω ως Φαναριώτης, — άλλ' οι γονείς μου μ' έπήραν από εκεί νήπιον και μ' έφεραν εις την Ζάκυνθον, την πατρίδα του πατρός μου. Αυτήν έγνώρισα κ' εγώ ως πατρίδα, διότι εις αυτήν έμεγάλωσα και άνετράφη, και αυτήν ήγάπησα, και την αγαπώ, — μολονότι λείπω χρόνια, — περισσότερο από την προγονικήν πόλιν την Φιλιατρά, περισσότερο από το γενέθλιον Φανάρι, περισσότερο από τας Άθήνας, την θετήν μου πατρίδα. Η Ζάκυνθος, καθώς ηξεύρετε, εινε μία θαυμασία νήσος, η όποία φημίζεται δια την φυσικήν της καλλονήν, δια τα άνθη της, τους ποιητάς της, την φιλομουσίαν, την εύγένειαν και την φιλοξενίαν των κατοίκων της. Δεν με τυφλώνει η προς αυτήν άγάπη μου, παραδείγματος χάριν άναγνωρίζω κ' εγώ ότι η γείτων της Κεφαλληνία εινε πλέον εύκνδρος, και η Κέρκυρα πλέον εύρωπαϊκή, και η Μάνη πλέον άνδρεία, και το Μεσολόγγι πλέον ένδοξον εις την ιστορίαν, και το Φανάρι πλέον άριστοκρατικόν. Άλλά τί με ταύτο: Έγώ αγαπώ την Ζάκυνθον. Αυτή εινε η πατρις μου. Καμμιάς άλλης πατρίδος η άίγλη δεν άμαυρόνει εις την καρδίαν μου την άίγλην της. Δακρύζω εις τόνομά της, εις την ένθύμησίν της. Ο νοός μου εινε εκεί. Η ψυχή μου την λατρεύει και την ύμνολογεί εύγλωττότερα και από τον Κάλβον, ο όποιος την έξόμνησε. Και καυχώμαι ότι είμαι Ζακύνθιος, και καυχώμαι ότι είμαι Άμιμιώτης. — Άμμος λέγεται η γειτονεία μας, — με τόσην ύπερηφάνειαν, με όσην θα έκαυχάτο ότι εινε από τας Άθήνας, ένας σύγχρονος του Περικλέους. Διότι αγαπώ την πατρίδα μου κ' έχω την ιδεάν ότι εινε η καλλίτερα πατρις του κόσμου.

Το ίδιον δεν νομίζετε και σείς δια τας πατρίδας σας; Και δεν έχετε δικαίον και σείς, όπως έχω κ' εγώ;

Σας άσπάζομαι ΦΙΛΙΑΝ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Τελος πάντων ο Παυλῆς ἐκατάλαβε τί του γυρεύουν. Ἐπῆρε λοιπὸν τὴν δεσποινίδα Κικὴν καὶ τὸν κύριον Γιαννάκην, καὶ τοὺς ἐπῆγε στὴν ἀ-

«Τοὺς εἶδετε μιά ὠραία βάρκα.»

κροποταμιά, — στὸ ποταμάκι ποὺ περνῶσε δίπλα ἀπὸ τὸ πάρκο, σὲ μέρες μακρινὸ, — κ' ἐκεῖ, κοντὰ στὴν ὄχθη, στὸ διπλανὸ περιβόλι, τοὺς εἶδειξε μιά ὠραία βάρκα, δεμένῃ ἀπὸ ἓνα δένδρο.

Ἡ βάρκα αὐτὴ εἶχε δυὸ πάγκους, δυὸ κουπιὰ, τιμόνι, ἀκόμη κ' ἓνα κατάρτι μὲ μιά σημαιοῦλα στὴν κορυφή.

Ἡ δεσποινὶς Κικὴ καὶ ὁ κύριος Γιαννάκης κηρύττουν ὅτι αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ πλοῖον ποὺ τοὺς χρειάζεται.

— Μὲ αὐτὸ καὶ μὲ θάρρος, φωνάζει ὁ Γιαννάκης, μπορεῖ κανεὶς νὰ πάη ἕως τὴν ἄκρην τοῦ κόσμου.

— Κι' ἀκόμη παραπέρα! λέγει ἡ Κικὴ.

Ὁ Μπέμπης, ὄλος αὐτιά, ἐρωτᾷ ἂν εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κόσμου ἔχη καὶ ο κ α ὀ.

— Ἐχει ἀπ' ὅλα, ἀποκρίνεται ἡ δεσποινὶς Κικὴ ἀκόμη καὶ ζαχαροκάλαμα!

Καὶ ἀπὸ τὴ χαρὰ του, ὁ Μπέμπης ἄρχισε νὰ κόμην τοῦμπεσ ὡς τρελός.

Τότε ἔβαλαν τὸν Παυλῆ νὰ ὀρκισθῆ ὅτι θὰ κρατήσῃ τὸ μυστικόν, καὶ τοῦ ἐφανέρωσαν πῶς τὸ ἤθελαν τὸ πλοῖον, καὶ του εἶπαν ὅτι ἔπρεπε νὰ τοὺς συνοδεύσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ταξεῖδι.

Ἀπόρησε πολὺ ὁ Παυλῆς, ἀλλὰ μολοντούτο ἐδέχθη. Φθάνει μόνον, εἶπε, νὰ τον διαβεβαιώσουν ἐπισήμως, ὅτι θὰ ἔχη νὰ τρώγῃ μέσα εἰς τὸ πλοῖον. Αὐτὸ, βλέπετε, ἦτο διὰ τὸν Παυλῆν τὸ κυριώτερον.

— Βεβαίως θὰ ἔχῃς νὰ τρῶς, τοῦ εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Τὸ πλοῖον θὰ εἶνε γεμάτὸ τρῶφιμα.

Ὁ Παυλῆς, ἤσυχος ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον, τσοῦρμαρεται προθύμως εἰς τὴν φρεγάταν «Κικὴ». Αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐπρότεινε διὰ τὸ πλοῖον ὁ εὐγενὴς Γιαννάκης, καὶ ἐγίνε δεκτὸ, παμψηφεί, ἐκτὸς ἀπὸ μίαν ψῆφον, — τὴν ψῆφον τοῦ Μπέμπη, ὁ ὁποῖος ἐπροτιμοῦσε νὰ ὀνομασθῆ ἡ φρεγάτα «Μπέμπης».

Ὁ πατέρας τοῦ Παυλῆ ἦτο φύλακας τῆς βάρκας. Ὁ Παυλῆς λοιπὸν εἰμπορεῖ νὰ τὴν ἔχη ὅποτε θέλει. Ὁ νοικοκύρης τῆς εἶνε ἓνας πλούσιος ζωγράφος ποὺ ἔχει δύο, καὶ αὐτὴν δὲν τὴν μεταχειρίζεται ποτέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄.

Ἀμέσως ἐμβῆκαν εἰς τὴν βάρκαν, διὰ νὰ ἰδοῦν «πῶς εἶνε μέσα» καὶ διὰ νὰ μοιράσουν τὰ ἀξιώματα.

Ἡ δεσποινὶς Κικὴ, ἐπειδὴ ἡ πρώτη ἰδέα τοῦ ταξειδίου ἦτο δική της, διορίζεται Ναυαρχίνα, «ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στόλου.»

« Ἡ Κικὴ διορίζεται Ναυαρχίνα. »

Ὁ Γιαννάκης ποὺ ἐκωπηλάτησεν ἕως τὰρα μιά φορά, καὶ ποὺ ἔχει σκοπὸ νὰ ἔμβῃ στὴ Ναυτικὴ Σχολή, καὶ ποὺ εἶνε πολὺ δυνατὸς στὴ Γεωγραφία, διορίζεται κυβερνήτης τῆς φρεγάτας καὶ ἀρχηγὸς τοῦ ἀποβατικῆ στρατοῦ.

Ὁ Μπέμπης, ποὺ ἔχει καὶ αὐτὸς τὰς ἀπαιτήσεις του, διορίζεται στρατηγὸς τῶν μούτσων καὶ κυβερνήτης τῆς φαλαινίδος (δηλαδὴ τῆς μικρῆς βαρκούλας, ποὺ ἔκαμεν ὁ Παυλῆς ἀπὸ φελλό, καὶ ποὺ ἤμπορούσε νὰ τους χρησιμεύσῃ, ἂν ποτέ, Θεὸς φυλάξῃ, ἐναυαγούσαν.)

Ὁ Παυλῆς, φυσικά, ἐπῆρεν ὅλα τὰ ἐπιλοῖπα ἀξιώματα, ὑποπλοίαρχος, λουστρόμος, ναύτης, μούτσος, μάγειρος, καμαρότος.

Ἦθελαν νὰ τον διορίσουν καὶ γι' αὐτὸ ἐπειτα ὅμως ἐσκέφθησαν ὅτι εἶνε περιττὸν, ἀφοῦ ὅλοι ἦσαν καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν τους.

(Ἐπετα: συνέχεια)

Ἡ ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ΄. (Συνέχεια)

Οἱ τρεῖς λευκοὶ ἐπετάχθησαν κάτω μὲ ἀρκετὴν τραχύτητα.

— Ἐ, σιγά! ἐφώναξεν ὁ Φλατὰκ δὲν προσέχετε λιγάκι στὸ ξ ε φ ρ τ ω μ α ; . . Δὲν εἶδατε τὴν ἐπιγραφή στὴ ράχη μου, ποὺ λέγει «εὐθραυστον»;

Ἀλλὰ ἓνας πελώριος μαῦρος, μονόφθαλμος, τοῦ ἐκατάφερε μιά δυνατὴ γροθιά καὶ τὸν ἔκαμε νὰ σωπάσῃ.

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην, ἓνας Μαλγάσης (ἰθαγενὴς τῆς Μαδαγασκάρης,) ἡμίγυμνος μὲ ἄγριον πρόσωπον, μὲ σῶμα ὑπερβολικὰ ρωμαλέον καὶ μὲ χέρια πολὺ μακρὰ, δυσανάλογα, ἐξωχρίσθη ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ ἐκάθησεν εἰς κορμὸν δένδρου, πλησίον τῆς φωτιᾶς.

— Σκυλόφραγχοι! εἶπε πορτογαλικά εἰσθε καὶ σεῖς ἀπὸ τὴν καταραμένη ράτσα ἐκεῖνων, ποὺ ζοῦν μὲ τὸ αἷμα μας καὶ μὲ τὸν ἰδρώτα μας. Χθὲς ἀκόμη, κάτι ἄσπροι ἐπίασαν ὄκτω συντρόφους μας καὶ τοὺς ἐπῆραν. Ὅ,τι πάθουν αὐτοὶ θὰ πάθετε καὶ σεῖς. Σὲ λίγο ἓνας ἀπὸ τοὺς δικούς μας θὰ κινήσῃ, γιὰ τὴν Μπουένα-Βίστα. Ὁ σενιὸρ Χόφεν θὰ ἐγύρισε τῶρα ἐκεῖ μὲ τοὺς αἰχμαλώτους του. Ὁ ἀποσταλμένος μας θὰ τοῦ προτείνῃ ἀνταλλαγὴ: θὰ μᾶς δώσῃ τὰ ἀδελφία μας καὶ θὰ τοῦ δώσουμε ἑσᾶς. Ἄν ὁ σενιὸρ Χόφεν δεχθῆ, ἐγλυτώσατε ἂν ὅμως κάμῃ ἐκεῖνο ποὺ ἐφοβήρισε καὶ κρεμάσῃ τοὺς δικούς μας ἀπὸ τὰ δένδρα τῆς αὐλῆς του, θὰ σᾶς κόψουμε κομμάτια καὶ θὰ σᾶς ψήσουμε στὴ φωτιά ποὺ βλέπετε.

Καθὼς ὠμιλοῦσεν, ὁ Μαλγάσης ἐσφιγγε μὲ λύσαν τὸ μαχαίρι του. Ἐβλεπε κανεὶς ὅτι μὲ μεγάλον κόπον ἐκρατεῖτο καὶ δὲν κατέσφαζεν ἀμέσως τοὺς ἐχθρούς του.

Ὅταν ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος καὶ διέλυσε τὸ σκότος, ὁ κ. Βιλλιέρ παρετήρησεν ὅτι οἱ μαῦροι εἶχαν τριγυρίσῃ τὸ κρησφύγετόν των μὲ φράκτην ἀπὸ θάμνους ἀγκαθωτούς. Ὁκνηροί, ὅπως εἶνε σχεδὸν ὅλοι, ἔμεναν ὠρες ξαπλωμένοι κατὰ γαμα, καὶ δὲν ἐσηκόνοντο παρὰ διὰ νὰ φάγουν ἢ διὰ νὰ παίξουν διάφορα παιγνίδια, μὲ ζωηρότητα ἔκτακτον.

Οἱ περισσότεροὶ εἶχαν ὄψιν ἐλεεινὴν. Καθὼς εἶπαμεν, εἰς τὴν Βραζιλιάν ὡς ἐπιτοπλεῖστον καλομεταχειρίζονται τοὺς δούλους, ὥστε δὲν δραπετεύουν παρὰ μόνον οἱ ὀκνηροί. Ὑπῆρχαν ὅμως καὶ ἀρκετοί, οἱ ὁποῖοι ἐδραπέτευσαν διὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴν κακομεταχείρισιν, καὶ αὐτοί, ἐννοεῖται, ἔτρεφαν τὸ μεγαλύτερον μῖσος ἐναντίον τῶν λευκῶν. Ὅλοι αὐτοὶ ἦσαν ἰσχυροὶ καὶ κοκκαλιάριδες. Ἡ ὄψιν τῶν ἐμαρτύρει ὅτι ἐζούσαν εἰς διηνεκὴ ἀγωνίαν.

Τὴν στιγμὴν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ σταλῆ ἄνθρωπος εἰς τὴν Μπουένα Βίσταν, ὁ Μαλγάσης δειτάξεν τὸν κ. Βιλλιέρ νὰ γράψῃ ὁ ἴδιος ὀλίγας λέξεις εἰς τὸν κ. Χόφεν. Ὁ Ἐπιθεωρητὴς ὑπήκουσεν.

Ἄμα ἔγραψε τὸ γραμματάκι μὲ τὸ μολύβι του, εἰς ἓνα φύλλον χαρτί, τὸ ὁποῖον ἐσχίσεν ἀπὸ τὸ σημειωματάριον του, ὁ μαῦρος ἔκραξεν ἓνα ἀπὸ τοὺς συντρόφους του καὶ τὸν ἔβαλε νὰ το διαβάσῃ δυνατὰ:

«Ἐἴμεθα αἰχμαλῶτοι τῶν μαύρων» μαρρῶνον' καὶ ἡ τύχη μας ἐξαρτάται ἀπὸ ἐκεῖνην, τὴν ὁποῖαν θὰ ὑποστοῦν οἱ μαῦροι, τοὺς ὁποῖους συνελάθατε.»

Ὁ κ. Βιλλιέρ εἶχε προσθήσῃ γερμανικά, πλησίον τοῦ ὀνόματός του, ὡς νὰ πετέλουν μέρος τῆς ὑπογραφῆς, τὰς λέξεις: folgen Fluss (ἀκολουθήσατε ποταμόν.) Εἶχεν ἀκούσῃ τῶντι κρότον νεροῦ, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, καὶ εἶχεν ἰδῆ μερικὸς μαῦρους νὰ γυρίζουν ἀπὸ τὸ ψάρευμα μὲ ψάρια ζωντανὰ ἀκόμη. Αὐτὸ ἐσήμαινε ὅτι κάποιος ποταμὸς ἐπερνοῦσεν ἀπὸ ἐκεῖ κοντὰ, διότι ἂν ἦτο μακρὰν, τὰ ψάρια δὲν θὰ ἔφθαναν ζωντανὰ καὶ φρέσκα, μάλιστα μὲ τὴν ζέστην.

Αἱ δύο γερμανικαὶ λέξεις, γραμμέναι ὅπως εἶπαμεν, δὲν ἐκίνησαν τὴν προσοχὴν τῶν μαύρων. Καὶ ὁ ἀπεσταλμένος ἀνεχώρησεν ἀμέσως μὲ τὸ γράμμα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐφημίζετο μεταξὺ τῶν συντρόφων του ὡς δρομεὺς ἀπαράμιλλος, καὶ μολονὸς ἡ ἀπόστασις ἦτο μεγάλη, ἤλπιζαν νὰ ἐπιστρέψῃ ὡς τὸ βράδυ. Ἐπέστρεψε τῶντι εἰς τὰς ἑπτὰ.

Οἱ μαῦροι ἀμέσως τὸν ἐτριγύρισαν. Φαίνεται ὅτι οἱ αἰχμαλῶτοι ἐτιμωρήθησαν σκληρῶς, διότι κραυγαὶ ἄγριαι ὀργῆς καὶ ἐκδικήσεως ἀντήχησαν, μολὶς ὠμίλησεν.

Οἱ δυστυχεῖς Εὐρωπαῖοι ἐνόμισαν ὅτι

ἤλθον ἡ τελευταία τῶν στιγμῆ... Ἄλλ' ἀντὶ νὰ τους σφάζουν, τοὺς ἐφοβήρισε ἀπλῶς ἔτι θὰ τους δέσουν σφικτότερα. — Τί εἰδήσεις ἔφερε λοιπὸν ὁ ἀπεσταλμένος; ἠρώτησεν ὁ κ. Βιλλιέρ.

Τοῦ ἀπεκρίθησαν μόνον μὲ ὕβρεις καὶ βλασφημίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ΄.

Καρδία εὐγνώμων. — Ἡ φωνὴ τοῦ Ἀνδρῆκου. — Ἡ ἰγκουάνα. — Ἡ πάρδαλις. — Φίλοι καὶ τρῶφιμα.

Τὴν μίαν μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Ἀνδρῆκος, ὁ ὁποῖος ἦτο ξαπλωμένος μὲ τὴν ράχην ἐπάνω εἰς κορμὸν δένδρου πεσμένου, ἠσθάνθη ἔξασονα ἓνα χέρι, νὰ τον ψαχὴ ἑλαφρά. Ἐκαμε νὰ φωνάξῃ.

— Σιωπὴ! τοῦ εἶπε κάποιος ἤλθα νὰ σε σώσω. Στάσου ἀκίνητος καὶ μὴ γυρίσης οὔτε τὸ κεφάλι σου πρὸς τὸ μέρος μου.

Κατὰ δυστυχίαν τοῦ Ἀνδρῆκου, ἡ κραυγὴ του, ὅσον μικρὴ καὶ ἂν ἦτο, ἠκούσθη ἀπὸ ἓνα φύλακα, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπλησίασε.

— Τί ἐπάθες; τὸν ἠρώτησεν ὁ μαῦρος.

— Ἐνα φεῖδι πέρασεν ἀπὸ κοντὰ μου, ἐψιθύρισε ὁ Ἀνδρῆκος.

— Μακάρι νὰ σ' ἐδάγκανε, παλιόσκυλοι ἀνέκραξεν ὁ μαῦρος, ἐπιστρέφων εἰς τὴν θέσιν του, πλησίον τῆς φωτιᾶς.

Μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, ὁ Ἀνδρῆκος ἠκούσε βήματα ἑλαφρότατα πλησίον του.

Ὁ ἄγνωστος φίλος ἐπαυήρηστο.

— Ἄκουσε, εἶπεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μικροῦ μούτσου. Εἶμαι ὁ Μοραμπέ, ὁ μαῦρος ποὺ φοροῦσε τὴ μάσκα, στὸ Ρίον-Ἰανέιρο, καὶ ποὺ γι' ἀγάπη σου τοῦ τὴν ἔβγαλαν. Ἄκουσα τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἔφερον ὁ ἀπεσταλμένος.

— Παρέδωκε τὸ γράμμα;

— Ναί, μὰ ἦταν πολὺ ἀργά. Καθὼς ἐπλησίαζαν στὴ Μπουένα-Βίστα, οἱ μαῦροι ἔκαμαν νὰ ξαναφύγουν. Τρεῖς μόνον τὸ κατόρθωσαν. Ἄλλους τοὺς ἐσκότωσαν, καὶ ἄλλους τοὺς ἐπλήγωσαν βαρεῖά.

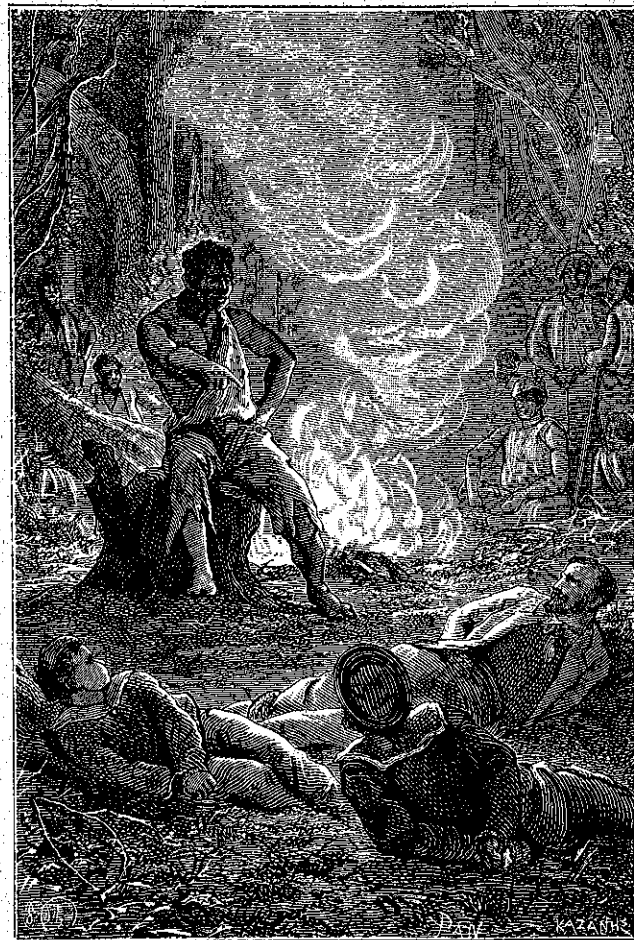
— Ἐμᾶς τί θὰ μας κάμουν; ἠρώτησεν ὁ Ἀνδρῆκος.

— Περιμένουν νὰ φέξῃ, γιὰ . . . νὰ σας τελειώσουν.

— Δυστυχισμένη μου μάνα! ἐψιθύρισεν ὁ Ἀνδρῆκος, ὁ ὁποῖος, διὰ μίαν στιγμὴν, εὐρέθη μὲ τὸν νοῦν του εἰς τὴν Βρεττανίαν, εἰς τὴν μικρὰν του καλύθην.

— Ὁ Μοραμπέ θυμᾶται τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ, ἐξηκολούθησεν ὁ μαῦρος. Τῶρα θὰ κόψω τὰ σχοινιά σου. Σιγά-σιγά, χωρὶς νὰ σε καταλάβουν, νὰ συρθῆς κατὰ τὸ δάσος καὶ νὰ χωθῆς μέσα στὰ δένδρα.

— Καὶ ποὺ νὰ πάγω; ἐψιθύρισεν τὸ παιδί.

«Σκυλόφραγχοι! εἶπε . . .» (Σελ. 148, στ. γ΄.)

— Δεν μπορώ να τους σώσω.
 — Δεν φεύγω χωρίς αυτούς.
 — Κύτταξε πώς τους έχουν περι-
 κυκλωμένους.
 — Μα ο κύριος Βιλλιέρ εξήγησε τη
 χάρι για σένα.
 — Αχ! δεν μπορώ να του κάμω
 τίποτε!

Πραγματικώς, ο κ. Βιλλιέρ και ο Φλα-
 τάν ήσαν ξαπλωμένοι εις την μέση του
 φωτεινού κύκλου, που εσηματίζεν η πυ-
 ρά. Δεξιά και αριστερά, τους εφύλαγαν
 από δύο μαύροι, ώπλισμένοι με σπαθιά
 και με μαχαίρια.

Ο Ανδρικός άρχισε να κλαίη.
 — Θα μείνω μαζί τους! είπε.
 — Θα χαθής χωρίς να τους σώσης.
 Ο Ταπαί είχε πολύ σκληρός.
 — Ποιος είναι ο Ταπαί;
 — Ο Μαλγάσης, ο άρχηγός μας.
 Αν ήξερες τί έκαμα, θα με σκότωνε στη
 στιγμή... Σε παρακαλώ, φύγε!

Η περιπετειώδης ζωή που έξουσεν ο
 Ανδρικός τώρα ύστερα, είχαν αναπτύξη
 τον νου του, την ευφάντασίαν του. Έσκέφθη,
 ότι αν κατώρθωνε να φθάση εις την Μπου-
 ένα-Βίσταν, θα ήμπορούσεν ίσως να
 στείλη βοήθειαν εις τους φίλους του,
 και ότι αυτοί δεν είχαν καμμίαν άλλην
 έλπιδα σωτηρίας.

— Λοιπόν; του είπεν ο Μοραμπέ, ο
 όποιος άνησυχούσε δια την σωτην του.
 — Θα φύγω, άπεκρίθη το παιδί. Ο
 Θεός να σου το πληρώση.

Την στιγμήν που ο Ανδρικός ήρχισε
 να σύρεται, προς τα όπισω, βόηθούμε-
 νος από τον Μοραμπέ, ο όποιος τον έ-
 τραβούσεν από τα πόδια, ένας μαύρος
 έρριψε ξύλα εις την φωτιάν. Και η
 φλόξ, η οποία ανεπήδησεν, έφώτισε το
 μέρος όπου εύρίσκετο το ναυτόπουλο.

— Στάσου, περίμενε, του είπε σιγά
 ο σωτήρ του, δεν πρέπει να σε ίδούν.

Ο Ανδρικός έμεινεν άκίνητος. Ένας
 φρουρός εσηκώθη κ' εκύταξε προς το
 μέρος του. Έπειδή δεν είδε τίποτε ύ-
 ποπτον, εξανακάθησεν.

Η καρδιά του Ανδρικού έπαλλε
 δυνατά. Τώρα που έπηρε την άπόφασιν
 να δραπετευσθ, κάθε στιγμή του έφαί-
 νετο χρόνος. Έτρεμνεν όχι δια τον έαυ-
 τον του, το γενναίον ναυτόπουλο, αλλά
 δια τους φίλους του.

Ο Μοραμπέ του έδωκε μερικώς όδη-
 γίαν περί του δρόμου, τον όποιον έπρε-
 πε νακολουθήσθ, και περί των κυριωτέ-
 ρων έμποδίων, τα όποια έπρεπε να υπερ-
 νικήσθ.

— Έλα μαζί μου, του είπεν ο Αν-
 δρικός.

— Ο Τοπαί θα έβλεπεν ότι έγώ σ'
 έσωσα, και θα μ' εσκότωνε.

— Μα να μείνης εις το κτήμα.
 — Θα με παραδίδουν στον αφέντη μου
 και θα μ' εσκότωνε από το ξύλο.

— Μα γιατί του έφυγες;
 — Έπηρε να σκοτώσθ το παιδί μου.
 Αυτή τη φορά δεν εβάσταξα, και τον
 έπληγωσα με το μαχαίρι μου. Δεν θα
 με συχωρέσθ ποτέ!... Α, να, η
 φλόγα έσβυσε... Δεν θα σε ίδούν!...
 Είναι καιρός... φύγε!

Ο Ανδρικός έδραξε το χέρι του μαύ-
 ρου και του το έσφιξε δυνατά.

Πώς να σας περιγράψω τον τρόμον,
 την αγωνίαν, που έδοκίμασε το δυστυ-
 χισμένον παιδί, έως να φθάσθ εις το
 δάσος! Είς κάθε κίνημα των μαύρων,
 εφρατάζετο ότι θα εσηκόνοντο να τον
 κυνηγήσουν. Την στιγμήν μάλιστα που
 εφρασε 'ς τα πρώτα δένδρα, ένας μαύρος
 εσηκώθη έξαφνα και διηυθύθη προς
 αυτόν.

Το αίμα του Ανδρικού επάγωσεν εις
 τας φλέβας του. Ένόμισεν ότι πάει πιά,
 έχάθη.

— Θεέ μου! λύτρωτέ με! έψιθύ-
 ρισεν.

Ο μαύρος άλλαξεν έξαφνα διεύθυν-
 σιν, και ο Ανδρικός τον είδε να ζητη
 κληνόν από ένα σύντροφον.

Μετ' όλίγης στιγμάς, ο Ανδρικός
 είχε χωθή εις το δάσος και έφυγε,
 συρόμενος με μεγάλας προφυλάξεις.
 Κάθε τρίξιμον φύλλων τον έκαμνε να
 τριχιλάξθ. Αλλά εξηκολούθησε τον δρό-
 μον του με θάρρος. Μετ' όλίγον ήμπό-
 ρεσε να σηκώθ και να περιπατήσθ.

Αλλά δεν ήτο εύκολον να προχωρή
 μέσα εις τους πυκνούς και άγκαθωτούς
 εκείνους θάμνους. Τα χέρια του, τα πό-
 δια του και το πρόσωπόν του αιμάτω-
 σαν... Έπιτέλους εβρήκε μία σ υ ρ μ ή,
 ένα στενό μονοπάτι, σχηματισμένον από
 το πέραςμα των ζώων, που επήγαιναν
 να πιούν εις το ποτάμι. Το ήκολούθη-
 σε, περιπατών με τα τέσσαρα, ως πί-
 θηκος. Και μετά μίαν ώραν περίπου,
 εφθασεν εις το ποτάμι. Τότε, γονατίσας,
 ο Ανδρικός ευχαρίστησε τον Θεόν που
 τον έσωσεν. Έπειτα έπηρε την άκροπό-
 ταμίαν, τρέχων με όλην την ταχύτητα
 των ποδών του, διότι εφοβείτο μή τον
 ξαναπιάσουν οι μαύροι.

Δύσκολον πράγμα δια παιδί αυτής της
 ηλικίας, να διατρέξθ διάστημα πολλών
 λευγών, με τόσους κινδύνους και με τό-
 σα εμπόδια. Δεν είχαν ούτε όπλα, ούτε
 τροφήμα. Ο τόπος του ήτο άγνωστος,
 και κάθε τόσο τον εσταματούσαν άδια-
 πέραστα άγκάθια, και βάλλον που τον
 ανάγκαζαν να κάμνη τον γυρον.

Καταπεινασμένος και κατακουρασμένος
 από την χθεσινήν πορείαν, ο Ανδρικός
 έπροχωρούσε με κόπον απερίγραπτον.
 Χίλιες φορές του ήλθε να ξαπλωθθ κα-
 ταγής και να μείνη εκεί δια ναποθάνη,
 από την κούρασιν, την πείναν και την
 αγωνίαν. Αλλ' όταν έσυλλογίζετο την
 μητέρα του και τους φίλους του, αίμα-

λώτους των μαύρων, έπερνε πάλι θάρρος
 και δύναμιν. Έσηκόνετο στενάζων και
 εξηκολούθει τον δρόμον του. Ευτυχώς
 δι' αυτόν, άργότερ εβγήκε και το φεγγά-
 ρι, και ο δρόμος του εφωτίσθη.

[Έπειτα συνέχεια] ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ.
 [Κατά το γαλλικόν του Alfred de Bréhat.]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Διδασκάλισσα: — Παιδιά, ξεύρετε ποτά
 κόκκαλα έχει το σώμα σας; Διακόσια όκτώ.
 Η Τίνα (ζωηρώς): — Τότε έγώ έχω διακό-
 σια έννέα.
 Η Διδασκάλισσα: — Γιατί;
 Η Τίνα: — Γιατί χθές κατάπια ένα κόκκαλο
 ψαριού!

Εστάνη υπό του Κύριου της Μικύνου

Το Λουλούδι της Καρδιάς λέγει προς τον
 Χωλόν Διάβολον:
 — Δέσε την άλλην άκρη του σχοινοτιού εις το
 άπέναντι μέρος.

Και ο Χωλός Διάβολος:
 — Μα δεν έχει άλλη άκρη. Δεν θυμάσαι που
 την εκόψαμε χθές γιατί έσάπισε;

Εστάνη υπό της Θεοκλής Βροχής

Ο Γαϊτσιμουτσίκος έρχεται από το κυνήγι,
 ως συνήθως κενός.

Νιαγάρας: — Έ, είδες τουλάχιστον τι-
 ποτε;

Γαϊτσιμουτσίκος: — Βίδα ένα λαγώ πε-
 λάριο κ' έτρεχε.

Νιαγάρας: — Χυ! και αυτός, βλέπων σε,
 θα είπε το ίδιο.

Εστάνη υπό της Τζιριτζάνεζουλας

Λεροναντοπούλα: — Φοβούμαι μήπως άπο-
 τύχη ή έκδρομή, γιατί το βαρομέτρον δείχνει
 βροχή.

Ζουζουλιά-Μουζουλιά: — Μπα! και δεν το γυρ-
 νάμε προς την καλοκαιρίαν;

Εστάνη υπό του Σιρ-Λα-Φαλουά

Σκέψις μικρού ύπναρά:
 — Τί καλά θα περνούσαι εις εκείνα τα μέρη,
 που η νύκτα διαρκεί έξη μήνες!

Εστάνη υπό του Κερόφον Έρμου

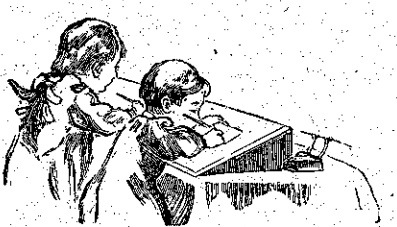
Τυπώνεται βλονέν και θα εκδοθή
 λίαν προσεχώς:

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ
 ΤΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ,
 ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Παιδαγωγός).

Κομφότατος τόμος, άπαράλλακτος
 με τον πρώτον, περιέχων νέα ώ-
 ραιότατα διηγήματα.

ΤΙΜΑΤΑ ΦΡ. 3

Παραγγέλια, συνοδευόμενα υπό
 του άντιτύπου, δεκτά από τούδε εις
 το Γραφεϊόν μας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΕΤΑΞΕΥ πολλών άλλων χαριτωμένων, η
 Ζωηρά Φλόξ μου γράφει και τα εξής: «Πρό
 ήμερών έλαβα ένα τετραδίον Μ. Μυστικόν από
 το... (γράφει τόνομα, αλλά έγώ το παρα-
 λέπω.) Τί δυσανάγνωστον, τί κακογραμ-
 μένον! Ιδρωσα ως που να το διαβάσω.
 Κι' άμέσως θυμήθηκα εσέ. Τί θα τραβήξ
 μαζί μας! Πόσον κόπο θα κάμνης δια να δια-
 βάζης τόσων ειδών όρνιθοκαλίματα! Μου
 φαίνεται πως θα έχθ μεγάλην ύπομονήν. Δια-
 πλάσις μου. Ναι, έχω μεγάλην, αλλά όχι
 και υπεράνωστον και όταν μου εύχθ κανένα
 τετραδίον που δια να το διαβάσω θα ήθωνα
 μέχρι λουτρού, το ρίχνω στο καλάθι και ήσυ-
 χάω. Και προπάντων όταν είναι από εκείνους,
 που γράφουν και ευανάγνωστα όταν θέλουν...»

Εροχηδόν μου έρχονται αι άπαντήσεις εις
 τον Διαγωνισμόν Διηγήματος. Αυτήν την έ-
 βδομάδα έλαβα τόσας πολλάς, που είναι άδύ-
 νατον να αναγγείλω ιδιαιτέρως: εις ένα έκαστον
 την λήψιν. Ωστε, όποιος μου έστειλε διηγή-
 μα μόνον, χωρίς επιστολήν, άς μήν άνησυχήσθ
 αν δεν ιδθ σήμερον το ψευδιώνυμόν του.

Γραφεϊόν μου έρχονται αι άπαντήσεις εις
 τον Διαγωνισμόν Διηγήματος. Αυτήν την έ-
 βδομάδα έλαβα τόσας πολλάς, που είναι άδύ-
 νατον να αναγγείλω ιδιαιτέρως: εις ένα έκαστον
 την λήψιν. Ωστε, όποιος μου έστειλε διηγή-
 μα μόνον, χωρίς επιστολήν, άς μήν άνησυχήσθ
 αν δεν ιδθ σήμερον το ψευδιώνυμόν του.

Φίλη μου Ευλαλία (Κ. Γ.) επιθυμεί να
 σου εγκρίνω δια πάντα αυτό το ψευδιώνυμον,
 το όποιον έγραψες εις το διηγήμα σου, η το
 θέλεις μόνον δια τιν Διαγωνισμόν τούτον;

«Τόπον! τόπον στην κοτσόφρον! Εμοε-
 ράλλδα! — μου γράφει η Ίδια — μάλιστα,
 αγαπητή μου, είμαι κ' έγώ τώρα σαστή δε-
 σπονίς, με κόσπον και μακρυά φορέματα. Την
 πρώτη φορά που βγήκα έξω, νόμισα πως όλος
 ο κόσμος έμένα κύτταξε, αλλά τώρα πάει κι
 αυτό, το συνείθεσα.» «Όλα τα συνείθεται
 κανείς. Εμοεράλλδα, άκούη και πιό βαριά
 πράγματα, από ένα κόσπον!... Έδειβάσα
 εις τον κ. Φαίδωνα όσα μου γράφεις, και μου
 είπεν ότι με μεγάλην του ευχαρίστησιν θα σε
 γνωρίσθ.

Σπίθα-Τίνα [ΕΕ] δια την περιγραφήν της
 σεληνοφωτιστού άθηναικής βραδυάς. Ιδιαιτέρως
 μου άρέσει η γλώσσα, την όποιαν μεταγερίζε-
 σαι. Είναι βέβαια η όμιλουμένη... αλλά όχι
 άπ' όλους. Δεν πιστεύω να όμιλούν όλοι τόσον
 άδρα, τόσον γλυκά.

Πολύ μ' έτάρακεν αυτό που μου γράφεις,
 Κουνοπού... Έλπίζω ότι η μητέρα σου θα
 γίνη καλά και το εύχομαι ολοφύγως.

Καθώς βλέπω, — μου γράφεις ο Πρίγκιψ
 των Αθηνών, — το ζήτημα αν ενίκησαν τα
 αγόρια η τα κορίτσια κατά το 1902, μένει ά-
 κόμη εκκρεμές... (όχι όμως τού όρολογίου!)
 Φαίνεται, ότι δυσκολεύονται πολύ οι φίλοι σου
 να ποφανθούν, επειδή δε επιθυμώ να τους απαλ-
 λάξω από αυτήν την φροντίδα, σου γράφω έγώ
 το όρνθν συμπέρασμα (όχι όμως όρθός, αλλά
 καθήμενος). «Ενίκησαν λοιπόν εκείνοι... οι
 όποιοι έχουν δικαίον!» Πολύ σωστά. Και αν
 σ' έρωτήσουν « με ποιοι έχουν δικαίον; » συ
 θα αποκρίθης « εκείνοι που ενίκησαν! » Αυτό
 εις την Λογικήν, ονομάζεται φαύλος κύκλος.

Ακτιή των Σπετσών, ο κ. Παπαδόπουλος
 μ' επεφόρτισε να σου διαβιάσω τας θερμο-
 τάτας του ευχαριστίας. Δεν ήθω να σε προ-
 τρέψω να κάμης αυτό που εσκέφησθ, αλλ'
 ούτε ειμπορώ να σε άποτρέψω. Είναι δικαίωμα
 κάθε πολίτου να πευθύνη αναφοράν προς τον Υ-
 πουργόν και να υποδείξθ μίαν άπονομήν παρα-
 στήμου. Και δικαίωμα πάλιν του Υπουργού
 να την λάβθ υπ' όψει του ή όχι. Όπως είρησε,
 όφειλω να σημειώσω εδώ ότι η επιστολή σου
 έλήθη πριν δημοσιευθ ή του Τυδέως.

Τας επιστολάς σου λαμβάνω τακτικά, Έαγθε
 Βοσκέ, αλλά πρέπει να έχθ ύπομονήν, διότι
 δεν άπαντώ άμέσως, — και είπα πολλάς τους
 λόγους. Βίβδι, ότι εφριθής μήν έχάθη μία έ-
 πιστολή σου και την εκανάγραφες, η μάλλον
 εις την νέαν σου προσέθεσες και τας παλαιάς
 πληροφορίας. Και ξέρεις τι έπαδες με αυτό;
 Δεν θα σου δημοσιεύσω καμμίαν, από όθον
 μην εναδημοσιεύω τας αυτάς. Αν τας ξε-
 χωρίσθς τουλάχιστον! — Τα ίδια άπαντώ προς
 το Λευκόν Κρίνον και προς όλους όσοι παρα-
 πονούντι ότι δεν άπαντώ άμέσως εις τας έπι-
 στολάς των.

Πολλοί μου γράφουν υπέρ της προτάσεως
 του Τυδέως και με βεβαιώνουν ότι προθυμάτα
 θα υπέγραψαν τοιαύτην αναφοράν, — η Σπίθα-
 Τίνα μάλιστα με τα δυό φίλους. Αλλά νομι-
 ζω, ότι δια τα πράγμα που δεν είμπορεί να γίνη,
 είναι περιττόν να κάμνωμεν λόγον περισσότερον.

Εγκρίνουσα τα ψευδιώνυμά των, δε-
 χομαι μετά χαράς εις την Αλληλογραφίαν μου
 και εις τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου
 φίλους: Κόκκινον Λύγθ (Μ. Γ. Ι. από το τρα-
 γικόν που προτείνοεις, επροτίμησα αυτό το φαι-
 δρότερον μου άρέσει η φαίδρτης, η χαρή, και
 υποθέτω ότι άρέσει εις όλα τα παιδιά η έπι-
 στολή σου με κατενοουσιάζει και βέβαια, ο υίος
 ενός έξοχου άνδρός, δεν ήμπορούσε να γράφθ
 διαφορετικά.) Γραφεϊόνον Στρατιώτην (Π.
 Α. Η. αυτό μόνον ήτον έλεύθερον) δύο έτη
 συνδρομητής μου, και τώρα μόνον μου γράφεις;
 προσπάθητε λοιπόν να με αποζημιώσθ;) Φρου-
 ρισθ της Μορεμβασίας (Κ. Ρ. βεβαίως αυτό
 θα προτιμής;) και Έλλαιον του Άϊνον (Β. Δ.
 Κ. αυτό εξείλεξα χάρτην των Δύσεων σου έ-
 στείλα.)

Ασκακιμοί Πληροφορία: ο Γραφεϊ-
 φανος Γαϊτσός χαιρετά τον Κερόφον Ερομηθ
 και τον συγγαίρει δια τους άρραβώνας του βειου
 του — η Ληγοινομηθνή χαιρετά τον Κουσα-
 μούδον και ζητεί τάρχηκα του, διότι νομίζει ότι
 τον γνωρίζει και φιλεί γλυκά την Λάτριδα
 του Ωραίου. — το Έρδοξον Μεσολόγγιον
 ασπάζεται τους Διαβόλους: Χωλόν, Έσπερινόν
 και Διαβολόν του Περαϊώδης: τους πληροφορεί
 δε ότι είδεν ένα διάβολον εις τον ύπνον του,
 και δεν ήξεύρει ποιος από τους τρείς ήτο, δια
 να του αναποδώσθ την επίσκεψιν — ο Πρό-
 γκιψ της Μαγνησίας εύχεται εις τον αγαπη-
 τον Κρόσσον χρόνια πολλά δια την εορτήν
 του — η Αροσουλά της Όσσης πληροφορεί
 τους φίλους μου ότι ονομάζεται Ροδόπη Γ
 Ροδοπούλου και πρό πολλού ήλλαξε ψευδιώνυ-
 μον — το Σπηλιαιον Δοξαπατηθ ζητεί το β-
 νομικ του Κεφαλοβρουσον — το Λουλούδι της
 Καρδιάς δεχεται την υπό του Κλάδου Έλλαιας
 προταθείσαν αλληλογραφίαν και άναμείνει έπι-
 στολήν του — η Άδρα της Κερκύρας ζητεί
 αλληλογραφίαν με την Ζουλέϊαν, πληροφορεί
 δε την Μυστηριώδη Φύσιν ότι ξέρει τόνομα
 της και βάζει στοίχημα — ο Βοσκός της Ρο-
 δόπης έρωτά την Ναυτοπούλαν της Άνδρου,
 την όποιαν γνωρίζει προσωπικώς, αν θα παεί-
 δεύσθ το θέρος με το άτιμόπλοιον «Μενέλαος»
 — ο Άγγελος της Χαράς συγγαίρει την Κί-
 τρινην Μάσκαν δια το όρνθν τετραδίον των
 Μ. Μυστικόν, και την έρωτά πως περνά με

την φίλην της Β. — η Λάτρις του Ωραίου
 ασπάεται την Ληγοινομηθνή και μετά ένα
 μήνα θα της γράψθ — ο Αλέξανδρος Χαρι-
 τος επιθυμεί να γνωρίσθ με τον Βρόχον της
 Νεραμπάτοβας δι' ανταλλαγής Μ. Μυστικόν
 — ο Γαϊτσιμουτσίκος παρακαλεί την Τζιρι-
 τζάνεζουλαν να του φανέρωσθ ει δυνατόν τάρ-
 χηκα της δι' ανταλλαγής Μ. Μυστικόν, και
 χαιρετά τον Αριστέα — ο Ιππότης του Με-
 σοαίωτος ζητεί τα όνόματα του Σκληρού Βρά-
 χου και της Κοπηλάτιδος Κύθου δι' ανταλ-
 λαγής Μ. Μυστικόν — η Κάκια έρωτά το
 πρώην Λουλούδι της Καρδιάς αν έχθ έτοιμόν
 άλλο ψευδιώνυμον, εις περίστασιν που έννοή-
 σουν πολλοί το τωρινόν του, ως το έννόησεν
 αυτή, και τί της υποσχεσθαι να του το είπθ,
 η μάλλον να μή του το είπθ — η Μεγαλο-
 προπήξ Φύσις ζητεί τάρχηκα και την διαμονήν
 της Αρεταίστου Χαράς — το Ονειρον Θε-
 οκλής Νουκός αντιχαιρετά τον Ιππότην του
 Μεσοαίωτος και ζητεί την διαμονήν του — το
 Λευκόν Κρίνον αντιχαιρετά τη Δροσουλάν
 του Τυμφορητοθ και την έρωτά πως ήγαίνει
 το μανδολίνον; παρακαλεί δε την Βεατριάνη
 να της στείλθ, αν είναι εύκολον, από εκείνα τα
 λουκούμα — η Λουνοιάς Πηγή ασπάεται
 την Δάλιαν και την ευχαριστεί δια την ανα-
 κάλυψιν του όνόματός της: χαιρετά δε τον Βο-
 σκόν της Ροδόπης, και πότε έπεσέθη την
 Κυπαρισσίαν; — η Θεοκλή Βροχή αντιχαιρετά
 τον Σίδ, και συνιστά εις την Ζημιόγαταν να
 μήν εινε Δεσποινίς Αδών-Νεαριέρ — η Κε-
 λαϊδίστρα εύχεται χρόνια πολλά εις το Μολόν
 Λαβέ δια την εορτήν του — η Μυστηριώδης
 Φύσις ασπάεται το Νεραντζάκι της Άνδρου,
 και πολύ ήπόρησε διότι δεν τον γνωρίζει — ο
 Πύργος του Αίφελ χαιρετά την Αμαρυλλίδα,
 την όποιαν γνωρίζει, και την Δουκισσαν των
 Σαλλώνων, της όποιας ζητεί το όνομα δι' αν-
 ταλλαγής Μ. Μυστικόν — πολλά παρέλείφθη-
 σαν έλλείψει χώρου.

Μικρά Μυστικά επιθυμοῦν να ανταλ-
 λάξουν: ο Ρομαντικός Κορηγιός με την
 Αντιγόνην, Ιδανικήν Γλυκίστηα, Κορηθ
 του Μοριά και Πατατάκι — η Νηρηθ των
 Δασών με την Λευκανθερίδα, Κόκκινον Κα-
 πελάκι, Βοσκόν της Ροδόπης και Έρσοθόν
 Σταυρόν — η Νεραίδα των Σπετσών με τον
 Τυδέα — η Κυρία με τας Καμελίαν με το
 Άνθος Έλλαιδος, Μεσσηβαρινην Ακτιήν, Γα-
 λανόν Κύμα, Κόκκινον Κρίνον και Διαβο-
 λογαίτρον — ο Ιππότης της Χίου με την
 Ορεάδα της Χίου, Λιακόν Ορίζοντα, Λια-
 κινή Πανσέληνον, Λιακόν Κιθαροδόν και
 Μαύρον Ιππότην — η Θεοκλή Βροχή με τον
 Πρίγκιπα των Αθηνών, Ηλεκτρομυθόν και
 Αταβύριον Ρόδου — ο Ύψιπέτης «Αετός
 με το Κεντροί και Νεαράν Γραφίον» — η
 Πολύχομος Χρυσάλλη με την Κυρίαν Τρο-
 μάραν, Άνθος Έλλαιδος, Άγρό Περιστερά-
 νη, Σερπαντήν και Νεραΐδαν των Σπετσών
 — η Μελιχρά Ακτις με την Αρσακειάδα
 Λαρίσσην, Δελαμόλ, Απογονον του Νέστο-
 ρος, Ζωηράν Φλόγα και Δωροτην Ορειώνον
 — η Ιδανική Γλυκίστη με την Κερκυραϊαν
 Αρσακειάδα, Χρυσήν Ασπίαν, Πρίγκιπα
 των Αθηνών και Αδρ Καίσαρα του Βαλάρ
 — το Έρρομα με την Άγριοδολέτταν, Α-
 εροναυτοπούλαν και Μελλόρτα Δόκιμον —
 ο Κόκκινος Κήτος με την Ζαπαΐδα και Α-
 ετόν της Έρσην — το Έρδοξον Μεσολόγ-
 γιον με το Θεσσαλικόν Μεγεθέδακι. Οβελί-
 σκον της Κλεοπάτρας, Συριακήν Έαρθού-
 λαν και Ιππότην του Μεσοαίωτος — η Θε-
 τάλει Καλλιτέχνης με τον Μολόν Λαβέ,
 Θεσσαλικόν Μεγεθέδακι και Μόνωσαν — ο
 Κουσαμιόδος με την Κάμνην Σάλλα, Γαλα-
 νόν Κύμα και Ισοθρόν του Παναμά — Σώ-
 στρατος ο Χόος με τον Χιαρόν Ορίζοντα,
 Έξοριστον Έλληνα και Ιππότην του Με-

